

hed en Præst af en anden Retning end den, som Menigheden i det Hele taget hører til; men jeg ønsker, at Regjeringen skal sammen med Rævnnet have en saadan Indflydelse med Hensyn til Indstillingen, at der kan blive Leilighed for Menigheden og for dem, der ere fra andre Menigheder til at komme til at høre en anden Røst, faae en anden Retning at høre, end den tidligere var vant til. Det kan maasse bryde Ijen, maasse føre til, at den døde Ensformighed kan afløses, saa at en friere Strømning kan gjøre sig gjældende, og her er ikke saameget Tale om netop at tilfredsstille en enkelt Menigheds maasse mindre berettigede Krav som paa at fremskalde et kirkeligt Liv. Men hvorledes jeg har tænkt mig, at det skal ordnes, skal jeg, som sagt, senere komme til. Jeg skal nu nævne nogle Former, hvorunder jeg tror, Menighederne kunne gjøre deres Indflydelse gjældende, saaledes at de fik en vis Indflydelse, uden at der dog derved afstedkommes nogen som helst Fare. Jeg skal begynde med at nævne de Former, jeg synes mindst om, for saa at ende med at antyde den Form, jeg for Dieblittet vilde være mest tilbøielig til at gaa ind paa, og det er en Form, som i Meget nærmer sig den, der er i Lovforlaget, som her foreligger. Der har tidligere været foreslaet — det blev ogsaa antydet af den ærede Forslagsstiller — at Menighederne i Tilfælde af Balance i Præsteembede skulde udvælge et Rævn, og at dette Rævn saa skulde udpege, hvem det ønskede som Præst, og at dersom Rævnnet var fuldstændig enigt, saa at alle Stemmer vare for den Samme og udpegede den Samme, saa skulde Regjeringen tage ham. Hvis der derimod ikke var fuldstændig Enighed, saa vilde det kun være en Anbefaling, hvis et større Flertal udpegede en og samme Mand. Her kunde gjøres afstillige Modifikationer; der kunde f. Ex. indføres den Modifikation, som i Kirkekommissionen Ploug har foreslaet, nemlig, at, naar $\frac{3}{4}$ af Rævnnet udpegede een Mand, saa skulde dette have den nævnte Virkning. Man har ment, at det ikke var nogen tilstrækkelig Frihed og Indflydelse at give Menigheden; i Formen er den viskelig ikke stor, men i Realiteten tror jeg dog, den ikke vil blive saa ganske lille. Jeg tror, at det gaar med Friheden paa saadanne Omraader paa den Maade, at lader man først Friheden liste sig ind, om end kun gennem en Sprække, skal den nok brede sig mere og mere. Jeg er overbevist om, at, hvis Menigheden fik Ret til gennem Rævnnet at udpege, hvem den ønskede, vilde det føre til, at den i de fleste Tilfælde vilde faae den Præst, som den ønskede. Saaledes var det i sin Tid, da Lehnbesidderne havde Indflydelse paa Besættelsen af Præsteembeder. Man opfatter det i Reglen, som om de havde Ret til uden videre at kalde. Dette er ikke rigtigt, thi de havde kun, hvad der paa Latin hedder jus proponendi: Ret til at foreslaa; men denne Ret udviklede sig virkelig i Xi-

dens Løb til at blive, hvad der paa Latin hedder jus vocandi, o: Ret til at kalde, og det Samme tror jeg ogsaa ganske vist vilde blive Tilfældet, naar vi gik ind paa den Ordning, jeg her har nævnt. Naar jeg imidlertid har nogen Betænkelighed derved, saa er det nærmest den, at jeg ikke synes, det er saa ganske rigtigt at give Menighederne en Indflydelse, som i Virkeligheden bliver stor, men som de ikke rigtig sætte Pris paa, og naar man skal give Menighederne en Indflydelse, saa gjør man Ret i ikke alene at give dem en Indflydelse, som har nogen Betydning, men ogsaa en Indflydelse, de sætte Pris paa. Og dernæst har jeg den Betænkelighed derved, at herved vilde Menighederne ikke faae nogen umiddelbar Indflydelse paa Valget, og, hvad jeg senere skal komme til, det lægger jeg rigtignok nogen Vægt paa; thi jeg tror, det er mere gennem den umiddelbare Indflydelse paa Valget, at den kirkelige Interesse skal fremkomme, end gennem den middelbare, den indirekte Indflydelse. Saa er der den Ordning, som man har i Sønderjylland, hvor Regjeringen indstiller tre, og hører da Menigheden vælger een. Jeg kan ogsaa gaa ind paa denne Ordning, skjøndt jeg indrømmer, det er en noget begrændset, en temmelig begrændset Indflydelse at give Menigheden. Jeg kommer nu til den Ordning, som jeg selv har tænkt mig, og til den Form, hvori jeg har tænkt mig, at Menighederne kunde faae en virkelig Indflydelse, og det saaledes, at der ikke var nogen som helst Fare ved at give dem den. Jeg har tænkt mig, at Rævnnet, som vælges, kunde af Ansøgerne udpege f. Ex. Halvparten, hvis der var et mindre Antal Ansøgere, dog saaledes, at det idetmindste blev 6, og hvis der var et større Antal Ansøgere, kunde udpege en Trediedel af dem og saa sende den udvalgte Del Ansøgninger ind til Regjeringen; denne udvalgte deraf 3, som derefter indstilledes til Menighedens umiddelbare Valg. Hele Forskjellen mellem det Forslag, som her foreligger, og det, jeg her antyder, er altsaa den, at, medens det her foreliggende Forslag giver Regjeringen en Indflydelse ved Begyndelsen, idet Regjeringen kan udstyre en Trediedel af Ansøgerne, giver mit Forslag Regjeringen en Indflydelse med Hensyn til Indstillingen, en Indflydelse sammen med Menigheden. Derved vilde de Ulemper, som jeg har nævnt, blive hævede. Det vilde være et Korrektiv mod, at en enkelt Minoritet skulde faae en alt overveiende Indflydelse med Hensyn til Besættelsen, og det vilde føre til, at, hvor der er stor Ensformighed, idet en eller anden enkelt Retning har Videt i en stor Omegn, kunde der maasse komme friere Strømninger frem. Hvad det Dørige angaar, henholder jeg mig til Forslaget. Jeg vil have, at Menigheden skal kunne forlange, at de, som indstilles til dens umiddelbare Valg, skulle møde og holde Valgprædiken, hvis det forlanges. Jeg tror ikke engang, at Forslaget gaar saa vidt. Det overlades til dem, som indstilles,